

чали їсти, а коли принесено їм добрий буклаг молдавського вина, вшитий з кізлячої шкіри, завязала ся між ними жива розмова.

— От кобисьмо щасливо до дому вернули! — сказав пан Скшетуский.

— То васць вертаэш? а звідкиж прошу? — запитав Абданк.

— Здалека, бо з Криму.

— А щож вашмосць там робив? чи не їздив з викупом?

— Ні, мосці полковнику: Я їздив до самого хана.

Абданк наставив цікаво уха.

— Ану то прошу, в гарне вашмосць попав діло. А з чимже вашмосць до хана їздив?

— З листом Я. О. Князя Яреми.

— То вашмосць послував. Про щож згомосць князь писав до хана?

Намісник подивив ся бистро на свого товариша.

Мосці полковнику — сказав — заглядавесь в очи опришкам, що тебе взяли на аркан, то твоя справа, але що князь до хана писав, то ані твоя, ані моя, але їх обох справа.

— Дивував ся я перед хвилею, що згомосць князь так молодого чоловіка до хана послом вислав, але по відповіді васці вже ся не дивую, бо виджу, щось молодий літами, але старий експерієнциєю (досьвідом) і розумом.

Намісник ликнув легонько схлібляюче слово, тільки вуса підкрутив і питає:

— А скажиж мені вашмосць, що ти робиш над Омельничком, і як ти ся тут сам взяв?

Не в я ту сам оден, лиш я своїх людей лишив по дорозі а їду до Кодака, до пана Гродзіцкого, котрий там є начальником над президиєм (залогою) і до котрого згомосць гетьман великий вислав мене з листами.

— А чому васць не байдаком, не водою?

— Такий був ординанс (росказ), від котрого мені відступити не годить ся.

— То дивно, що згомосць гетьман видав такий ординанс, бож власне на степу попав ся васць в таку біду, котрої певно бувбись не газнав, як-бись їхав водою.